

KJÆRLIGHED PAA TAGET

af C. M. Wengel.

(1854. Kasino.)

Allegretto.

I. *p*

Ved. *p*

Dagen gaar saa langsomt her.

V. 1. So - len højt paa Himlen staar, Sva - len længst er op - pe.

f *poco rit.*

Lær - ken glad sin Tril - le slaar o - - ver Træ - ets Top - - pe. Dug - gen hæn - ger paa hvert Straa.

a tempo.

Taa - gen svin - der bleg og graa. *dolce.*

V. 2.

Morgenmanden om lidt Luft
Hist paa Stien leder,
Mens den sagte Vind sin Duft
Over Volden spreder;
Og de gamle Træer tæt
Brede deres Skyggenet.

V. 3.

Men højt over Voldens Ryg
Fro jeg bygger Rede,
Livets Sorger, Livets Tryk
Blive kan dernede,
Solen skinner altid her,
Sommermorgen hilset vær!

V. 4.

Ak Du lille smukke Fugl
Hist i Buret fangen,
Lad Dig lokke af Dit Skjul,
Hører Du ej Sangen!
Luften bær den til Dig hen,
Send et Blik dog til Din Ven!

Moderato.

II. *mf*

Ved. Magn. V.1. Hr. Mag - nus, nu kom! lad mig le - de De - res Fjed. Jeg
 Magn. V.2. Saa vidt er det kom - met. V. Ja stor er Skrædrens Magt. M. Ja

nus. Ved. Magn. Ved.

1. tør ej un - ge Her - re! Men Ren - den er jo bred. Jeg svimler, naar jeg tæn - ker. — Aaltænk paa Lu - gen -
 2. til det Al - ler - y - derste mig Stak - kel har han bragt. V. Her svæ - ve vi i Lu - ten M. Min Hals jeg brækker

Magn. Ved.

1. ting Og Skræ - de - rent! Nu vel dal Det er jo blot et Spring. *mf*
 2. vist. V. End nu et Iil - le Stykke blot, og lyk - kes vil vor List.

Allegretto.
Eppinger.

III. *mf*

V.1. God Mor - gen Magnus, gamle Strik, se jeg har væ't i Sko - ven. Jeg kom i det - te Gj - e - hik, jeg

kjorte paa en Vogn. Fahren wir auf den Eisenbahn. Eisenbahn, Eisenbahn!

V.2.

VED. Hvad er det for et drukket Svin.
 EPPINGER. Puh! det værker her foroven! (peger paa Hovedet)
 Og jeg er fuld af Brændevin,
 Og jeg har væ't i Skoven.
 Fahren wir o. s. v.

V.3.

MAGNUS. Det er Eppinger, en drukket Svend.
 EPPINGER. Hvad siger Du, er Du hoven?
 VED. Der har jeg faat en proper Ven.
 EPPINGER. Ja jeg har væ't i Skoven.
 Fahren wir auf den Eisenbahn!
 Traillalal!

Allegro.

Madam Lassen.

„Vänskap och frihet.“

IV.

net - op den Dag, Borger - ne til Fuglen skjød. Jeg vil ik - ke nægte, at han den fo - regaaen - de Nat var

kommen hjem fra Kagle - ba - nen med en dygtig Hat; men Gud bevar' os! hvem vel tar os saadant saa nøj - e. Salig

Lassen var en Mand, som har en Svir u - den Møj - e. At Ho - vedværk kan en Mand saa stærksaadan

gribe an, det tror jeg man har aldrig nogen - sinde hørt i det - te Land.

V. 2.

Min Datter sad og spille net paa sit Klaver;
 Da i det samme hen hun paa sin Fader ser,
 Raaber Barnet: Herre Gud!
 Hvordan er det Fa'r ser ud!
 Og saa ser jeg Lassen sidde der, som ramt af et Skud.
 Ihi! Gud forbarme
 Sig! den Arme
 Opgav saa Aanden.
 Min Taare flød.
 En Skeefuld Grød
 Han holdt end i Haanden.
 Akl han var endnu
 Ikke mæt.
 Han bøjede
 Sit Hoved træt.
 Ak, Gud, Hr. Ved! Det Syn! jeg ej forvinder det.

V. 3.

Kjærligt jeg ham i mine Arme tog,
 Sken jeg sagte ud af Haanden drog,
 Og jeg talte til ham blidt,
 Og jeg kaldte paa ham tidt,
 Men Aanden den var borte, og kuu Legemet var mit.
 Og Dokt'ren kom,
 Vi fik vor Dom,
 Han maatte os behude
 At Poplesi
 Havde gjort det forbi,
 Og Livet det var ude.
 Og jeg var Enke!
 De kan tænke
 Det var haardt
 Det Savn var stort,
 Naar saadan dejlig Mand, som Lassen, han gaar bort.

Allegretto.

„Da drøben“

V.

Ved.

V.1. Hist un - der Vol - dens Gre - ne der syn - ge Fug - le smaa; jeg

hør - te kun den e - ne, som jeg i Bu - ret saa. Ma - ri - el Ma - ri - el

Magn.

Jeg tror han in - for me - re vil

Pi - gen nu i Sang, jeg maa ac - com - pag - ne - re, (blæser paa Clarinetten.) saa har det bedre

à tempo.

Klang.

mf

poco rit.

Smaa - fug - le - ne taug stil - le, de lyt - te - de med

mig. Den Fugl de hø-re vil - de, Ma-ri-a! det var Dig, den Fugl de hø-re vil - de, Ma-

ri-e! det var Dig. *mf*

V. 2.

MAGNUS. Hvad mon han har i Sinde -

MARIE. Jeg ikke Dem forstaar.

VED. Dit Billed bør herinde,
 Saalænge Hjærtet slaar..
 Marie, Marie! (Clarinetten.)
 Marie vil Du følge
 Mig henad Livets Sti?

MARIE. Ja, jeg kan ikke følge,

Jeg elsker, jeg elsker, elsker Dig. (Clarinetten.)

MAGNUS. Hvorom er det han spør'er!

Er det et Frieri?

VED. Mit Hjærte Dig tilhører!

O, aldrig skilles vi!

BEGGE. Mit Hjærte Dig tilhører!

O, aldrig skilles vi! (Clarinetten.)

Tempo di marcia.

Weenerberg. (Glunterne.)

VI. Ah, Hr. Mag-nus! haa, haa! Naa hvor dan skal det gaa! Hvor er Ma-ri-e? Lad os lyf-te. Be-

kjend! Naa Ma-ri-e? Hvad be-ha'r? Det er den Gam-le min Fa'r. Ak, Mag-le-by! und-skyld, min-

Ven. *f* Vil De sva-re! Hør! Ja de var her før, men jeg ser dem ej, de er

Magl.

gaat der? Vej. Nej holdt, Din gam - le Syn - der! Saa - dan slip - per Du ej mig. Han er

mf

Magn.

ban - ge - jeg læ - ser det i hans Træk, han er med dem i Led - tog, den Ting er klar. Akl jeg

mf

Magl.

ved ej - Hør driv nu ej med mig Gjak, naa for klar nu og sig hvor Du skjult dem har. O, jeg

Marie.

Ved.

skjæl - ver. Nej El - ske - de! vær blot kjæk; ved min Si - de Du In - tet at fryg - te har, nu jeg

mf

læ - ser min Lyk - ke i Di - ne Træk, nu er Sky - er - ne svund - ne og Him - len klar. Her! Hr.

legato Magl. Magn. Magl.

Mag - le - by, her! Hvad paa Ta - get de er! Det var Ved. Ja jeg hør - te ham jo. Men det

Magn.

kom jo fra Luf - ten. Nej, Mag - le. by, der paa Al - ta - nen de staa beg. ge To.

VII. Allegro. Magn.

mf *f* *m*

V1. Ja Herr Ved, De faar min
Ved. V2. Vi paa Ta. get maat. te

Magn.

1. Dat. ter, De er jo en flink Per son, Hos en Mar. chan. di. ser bat. ter godt en Skræders Pro. tec.
2. sti. ge. Mr. De paa Vol. den har om set, hvad mon Folk om os vil si. ge, mon af os de nu har

1. tion. Ja hvad en. ten det gaar op, hvad el. ler ned, Lyk. ken føl. ger dog Stu.
2. lét? Ved. Dog Mo ral er i vort Spil, jeg vist det véd. Møl. Naar Jer Skræder I be.

poco rit. Alle. a tempo.

1. denten, han har Held i Kjær. lig. hed. Lyk. ken føl. ger dog Stu. den. ten, han har Held i Kjær.
2. ta. ler, har I Held i Kjær. lig. hed. Naar sin Skræder man be. ta. ler, har man Held i Kjær.

poco rit.

1. - - lig. hed. *f*
2. - - lig. hed. *ff*